

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscriptions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milián.

Coordinadora: Sumpsi Palau

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada, Xevi Camprubí i Enric Rimbau

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Ana
Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Álvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardi, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscow*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Miriam Diez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Ammán*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Corticans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Diez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos,
Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva
Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play,
Prats i Camps.

Disseny: Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Urraca i Companys

La figura de Pedro Urraca sintetitza, per si sola, el resultat de la transició política espanyola. Urraca va morir a 85 anys, ple de condecoracions i amb un compte corrent prou sanejat per a visitar assíduament els millors restaurants de Madrid. Ningú no el va molestar en la seva vellesa i, fins avui, ni tan sols se'n sabia la data de la mort. Va ser, doncs, un producte perfecte de la dictadura franquista.

Encara més, Pedro Urraca continua protegit per la legalitat espanyola, que manté el secret estricte dels arxius que fan referència a l'activitat d'aquest personatge i de molts més. Els historiadors no en podran consultar cap document fins l'any 2014, quan farà 25 anys que es va morir. Si més no, la recerca que ha fet EL TEMPS ha servit, d'entrada, per posar una data a l'obertura dels arxius. Sense la dada de l'any de la seva mort, la documentació hauria quedat inèdita fins molts anys més tard.

Pedro Urraca va ser un criminal sense escrúpols, que no va dubtar a enganyar jueus per robar-los diners i joies i, posteriorment, enviar-los a la deportació. Va ser agent al servei de la Gestapo i va perseguir, implacablement, tots els dirigents republicans a l'exili. Fruit de la seva activitat va ser el lliurament, entre molts més, del president Lluís Companys, una acció en què van col·laborar la policia nazi, els agents franquistes a París i la policia del govern de Vichy.

Totes les dades que aportem unes pàgines més endavant fan encara una mica més sagnant la diferència de tracte que aplica la legalitat espanyola entre el president de la Generalitat afusellat pel règim feixista i els agents amb menys escrúpols a les ordres del general Franco. Mentre Lluís Companys encara continua sota la llosa vergonyant d'un consell de guerra que no es vol anul·lar, Pedro Urraca es manté protegit per una legalitat que ha transitat, sense cap problema, des de la dictadura franquista fins al sistema democràtic actual.

Amb el número d'aquesta setmana, EL TEMPS vol insistir en la humiliació nacional –i democràtica– que significa mantenir en vigor les resolucions i sentències que va generar l'aparell jurídic del franquisme. És urgent que es repari moralment el dany que van causar personatges sinistres com Pedro Urraca i tota la cadena de comandaments del règim al qual servia. En paral·lel, és igualment necessari que els arxius de la dictadura deixin de considerar-se secrets d'estat, encara que el règim democràtic actual fos una evolució efectiva del darrer franquisme.

Per si de cas, aquest setmanari us ofereix el resultat d'una recerca pròpia que dibuixa de prop un personatge sinistrament cinematogràfic.

Als nostres lectors

Aquesta setmana us oferim els resultats d'una recerca periodística excepcional. Fins avui, bona part de les dades biogràfiques sobre Pedro Urraca –l'home que va detenir i lliurar Lluís Companys– eren especulacions o es desconeixien. EL TEMPS es troba en condicions de revelar de quina mena de personatge es tractava, tant des de l'àmbit polític i policíac com, també, en la relació amb la seva família directa. Per això hem regirat arxius fins ara mai no consultats i fins i tot hem localitzat –i hi hem parlat– el seu fill i la seva néta. Tot plegat, un treball periodístic excel·lent que signen Gemma Aguilera i Xevi Camprubí. Val la pena de llegir-lo amb deteniment, de debò. Volem expressar l'agraïment a Jaume Freixes, el periodista que ens va fer arribar el primer cap del primer fil.

Salvador Cot